

שְׁבִילֵי וְאֲרַחֵי דָּאוּרִיתָא וְלֹא מִסְתַּכְלוֹן בָּהוּ, וְלֹבִיְהוּ
פְּקִיפִין דְּלֹא מִהְדְרִין בְּתוּבָתָא לְגַבֵּי מִרְיָהּוֹן, וְאַקְרִיוֹן
אֲבִירִי לְבָבָ. רְחוֹקִים מִצְדָּקָה דִּמְתַרְחָקִי מְאוּרִיתָא.

**רַבִּי חִזְקִיהָ אָמַר דִּמְתַרְחָקִי מִקְדְּשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא וְאַפְנוֹן
רְחִיקִין מִגְיָה, וּבְגַיְן כֵּד אַקְרִיוֹן אֲבִירִי לְבָבָ.
רְחוֹקִים מִצְדָּקָה דְּלֹא בְּעָזָן לְקָרְבָּא לְגַבֵּי קָדְשָׁא
בְּרִיךְ הַזָּא, בְּגַיְן כֵּד אַפְנוֹן רְחוֹקִים מִצְדָּקָה, בֵּין דְּאַפְנוֹן
רְחוֹקִים מִצְדָּקָה רְחוֹקִים אַפְנוֹן מִשְׁלּוֹם דְּלִילָת לֹזֶן שְׁלוֹם.
דְּבָתִיבָ, (ישעה מה) אֵין שְׁלוֹם אָמַר יְיָ לְרִשְׁעִים. מָאִי
טֻעַמָּא בְּגַיְן דְּאַפְנוֹן רְחוֹקִים מִצְדָּקָה.**

**תָּא חִזְיָה, אַבְרָהָם בָּעֵי לְקָרְבָּא לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא
וְאַתְּקָרְבָּ. הַדָּא הוּא דְּבָתִיבָ, (תהלים מה) אַהֲבָת צְדָקָה
וְתִשְׁנָא רְשָׁעָ. בְּגַיְן דְּאַהֲבָ צְדָקָה וְשָׁנָא רְשָׁעָ אַתְּקָרְבָּ**

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

חֲזִיקִים לְבוֹתִיהם שֶׁל הַרְשָׁעִים, שְׁרוֹאִים
אֶת שְׁבִילֵי וְדָרְכֵי הַתּוֹרָה וְלֹא מִסְתַּכְלִים
מִצְדָּקָה. בֵּין שְׁהָם רְחוֹקִים מִצְדָּקָה,
רְחוֹקִים הֵם מִשְׁלּוֹם, שָׁאַיִן לָהֶם שְׁלוֹם,
שְׁבָתוֹב (ישעה מה) אֵין שְׁלוֹם אָמַר הַ
רְחוֹקִים מִצְדָּקָה - שְׁמַתְרָחָקִים מִן
הַתּוֹרָה.

**בָּא רָאָה, אַבְרָהָם רָצָה לְקָרְבָּ אֶל
הַקְּדוּשָׁ בָּרוּךְ הִיא, וְהַתְּקָרְבָּ. וְהוּ שְׁבָתוֹב
(תהלים מה) אַהֲבָת צְדָקָה וְתִשְׁנָא רְשָׁעָ. מִשְׁוּם
מִצְדָּקָה - שָׁאַיִן רֹצִים לְקָרְבָּ אֶל**

לצדקה, ועל דא כתיב, (ישעה מא) אברם אוחבי. מאי טעמא אוחבי, בגין דכתיב אהבת צדק. רחימותא דקדרשא בריך הוא דרחים (דף ו' ע"א) ליה אברם מכל בני דריה דהו אבירי לב ואנו רחוקים מצדקה כמה דאתם.

סתורי-תורה

(דף ו' ע"ב)

תאנא בתוכפה דהרמן דמלפא, אנטיב חד אילנא רבא ותקיף גו נטיען עלאין, נטיע אילנא דא, בתריסר תחומיין אסתחר, בארבע סטרין דעלמא פרישא רגילה. ת"ק פרסי מטלני, כל רעומין דאנון פרסין ביה פליין, כד אטער האי, כלחו מטעין בהדייה ليית מאן דנפיק מרועותיה. לבתר, כלחו ברעותא חדא בהדייה, קם מלעילא (ס"א נחית) אונחית במטלני לגו ימאמ. מגיה ימא (אטיגלי) אטמליא. איהו מקורא (כל ד"א לכל) מײין דנבעין. תחותיה מתפלגין כל מימי דבראשית, שקיין דגנטא ביה פליין.

לשון הקודש

לצדקה, ועל זה כתוב (ישעה מא) אברם אהבי. מה הטעם אהבי? משום שכתוב אהבת צדק. האהבה שאהב אברם את הקדוש ברוך הוא מכל בני דורו, שאינו אבירי לב, והם רחוקים מצדקה, כמו שנtabbar.

סתורי תורה

למדנו בתפקיד רצון המליך נטה אילן אחד גדור וחוק בתרוך הנטיות העליונות, הנטיעה של האילן הזה בתריסר תחומיים מסבכת. בארבעה

אחדים של העולם פרושה רגלו. ת"ק פרסאות מסעוטין. כל הרצונות של אותם פרסות בו תלויים. בשזה מתעורר, בלם מתעוררים עמו. אין מי שיוציא מרצונו. אחר כך בלם ברצון אחד עמו. קם מלמעלה, וירדו יורדים במסעותיו לרוזה חיים. ממנה חיים (מתגלה) מהתמלא. הוא הפkor ושל כל הימים הנובעים, תחתיו נחלקים כל מימי בראשית. השקאות הגן תלויים בו.

כל נשמותין דעולם מגיה פרחין. נשמותין אלין עצליין בגנטא לנחתה לhai עולם. נשמותא כד נפקא אתרכאה בשבע ברכאנ למשוי אבא (ר"א לע"ג לרוחא ור"ם) לגופא (ולמהו) בסליקו (דריוקנא עלאה חררא הוא רכתייב ויאמר כי אל אברם הוא נשמותא עלאה אבא (ר"א לע"ג לרוחא ור"ם) לגופא בסליקו) דריוקנא עלאה.

כד בע"א (נפשא) לנחתה לhai עולם, אומר לה קדשא בריך הוא למיטר פקוידי אוריתא ולמעד רעותיה. ומסר לה מה מפתחן דברכאנ דכל יומא לאשלא מדרgin עלהין בחושבן לך לך, דהא כל蒿 אטמיסר לה בגין לאתקנא בהז לבנתה ולמפלח לה ולנטרא לה. מארצך דא גנטא דען.

(ומולדתך דא נופא ראתקרי אילנא דמי דאייהו תריסר שבטים עלהין. ומבית אביך דא שבינთא. אביך דא קדשא בריך הוא. שנאמר (משליכה) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע לנו. ואין אביו אלא קדשא בריך הוא ואין אמר אלא בנטה ישראל. אל הארץ אשר אראה דא אייה hai עולם), (נ"א ומולדתך דא אילנא דמי, ומבית אביך תריסר תחומי שבטים עלהין. אל הארץ אשר אראה דא אייה hai עולם), (עד פאן סתרי תורה).

לשון הקודש

כל הנשמות של העולמים פורחות ממנה. הנשמות היללו נכונות לנו לרמתם לעולם הנזה. בשוייצאת נשמה, היא מהטרכת בשבע ברכות להיות אב ולריהם ור"ם לגוף ולחיות בעליה ושל קדימות העליונה. זה שבותם ויאמר כי אל אברם. הרי נשמה עליונה אבא (לרום ור"ם לגוף בעלייה) של דמות עליונה.

בשורץח (ונפשו) לרמת לעולם הנזה, משבע עותה הקדוש ברוך הוא לשמר את מצוות התורה ולבנות רצונו, ומוסר לה מה מפתחות של ברכות של כל יום להשלים את קידנות העליונות בחשבון לך לך. שהרי כל

רבי יוסף פתח (טהילים פד) מה יידידות משכנותיך כי צבאות. במאית לוז לבני נשא לאסתפלה בפועל חנוך דקדשא בריך הוא. דהא כל בני נשא לא ידע ולא מסתכל על מה קאים עלמא. ואנו על מה קיימין. דבר בראש קדשא בריך הוא עלמא עבד שמייא מיאש ומפניים מתערבין בחדר ולא הו גלי. ולברת אגלידי וקיימו ברוחך עלאה ומתמן שתיל עלמא לקיימה על סמכין, ואנו סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחך, ובשעתה דההוא רוחך אסתלק בלו מרפפים וועזין ועלמא ארחתה הדא הוא דכתיב, (איוב ט) המרגיז הארץ ממקומה ועמדויה יתפלצון. ובלא קאים על אוריות, דבר ישראל משתדל באורייתא מתקיים עלמא ואנו קיימין בסמכין קיימין באחריו בקיימה שלים.

לשון הקודש

רבי יוסף פתח, (טהילים פד) מה יידידות על עמודים, ואוותם התומכים לא משכנותיך כי צבאות. במאית לבני ארם להסתכל בעבודת הקדוש בריך הוא, שהרי כל בני האדם לא יודעים ולא מסתכלים על מה עומדים בעולם ועל מה הם קיימים. שבאשר בראש הקדוש שבתורה. יתפלצון. והכל עומד על התורה, שבאשר ישראל מתקיים העולם, ואוותם העמודים בתורה, מתקיים העולם, ואוותם העמודים התומכים קיימים במקומות בהם שלם. עליזנה, ומה שטל את העולם לעמד

תא חוו, בשעתה דאתער פָּלֹגות ליליא וקידשא בריך הוא עאל לגנטא דען לאותה עטשעא עם צדיקיא. בלהו אילגין דבגנטא דען מעורן ומשבחן קפיה. דכתיב, (דברי הימים א טז) או ירגנו עצי העיר מלפני יי' וגוי.

וברכוזא קרי בחיל ואמר לבון אמרין קדיישין עליזין. מאן מנכון דעיל רוחא באזני למשמע, עיניים פקחין למחמי. ולבייה פתרות למגדע, בשעתה דروحא דבל רוחין ארמים בסומו דנסמְתָא, ומתקין נפיק קלא דקליא, חילין אטבדר לארבע סטרי עלמא. א חד סליק לסטר חד. ב חד נחית לההוא סטר. ג חד עיל בין תרין. ד תרין מטעין (מהעטר) בתלת. ה תלת עילאי בחד. ו חד אפיק גוונין. ז שית מנהון לסטר חד. ישות מנהון נחתי לההוא סטר. ח שית עילאי בתריסר.

לשון הקודש

בא ראה, בשעה שהרוח של כל הרוחות מרים הלייה והקדוש ברוך הוא נבנש לנן העדן להשתעשע עם הצדיקים, כל האילנות של גן העדן מומרים ומשבחים לפניו, שבתוב (דברי הימים א טז) או ירגנו עצי העיר מלפני הי' וגוי. ותברוז קורא בחיל ואומר: לכם אומרים קדושים עליזים, מי מכם שנכנסה רוח לאני לשםך, עניינו פקוחות לראות, ולבו פתרות לדעת,

ט תְּרִיסֶר מַתְעָרִין בְּעֵשֶׂרִין וְתְעָרִין. י שִׁית בְּלִילָן בְּעֵשֶׂרָה. יא עֵשֶׂרָה קָאִים בְּתַהֲרָה.

א. פ"י כתר עליון הנזכר רחא דכל רוחין כשבא להרים מתיקת הנשמה ממוקם הבינה: ב. פירוש הנפש אתרבק ברוחה: ג. פ"י הרוח יורדת למתח להתחבר עם הנפש: ד. פ"י הנשמה השוכנת בין רוח לנפש: ה. פ"י שאו הרוח והנפש מתעדני בנשמה: ו. פ"י נפש רוח ונשמה כלם נכנים בבינה או הבינה מוציא ניצוצות: ז. פ"י אותן שיש ניצוצות הראשונות סובבות מקום התפארת עולם הבניין שש קצויות ושש ניצוצות יורדות למדת מלכות. ר'ל שבע היבלוות מקום שהן באות: ח. פ"י אותן שש שהן בו ספירות עולם הבניין עלולים לשם של י"ב הוויות: ט. פ"י אותן י"ב הוויות עלולים למקום הבינה מקור כ"ב אותיות: י. פ"י ח' ניצוצות שבמלכotta ר'ל שבע היבלוות בלילן ב"י ספרות: יא. פירוש העשר ספרות עומדים בחר נקודהعلاה וכל המאמר לחודיענו מעלה הנשמה ומעלת תורהנו הקדושה:

**וֹוי לְאַנְזָן דְּנִימֵי שְׁנַתָּא בְּחֹזְרִיהּוֹן, לֹא יִדְעֵי וְלֹא
מִסְתַּבְּלָאָן אֵיךְ יִקּוּמוּן בְּדִינָא דְּחֹשֶׁבָּן אַתְּפָקָד,** (דף ע"ב)
**כְּדֹבָר אַסְתָּאָב גּוֹפָא, וְנִשְׁמַתָּא שְׁטִיא עַל אַנְפֵי דְּאוֹיֵרָא
דְּטִיחָרָא, וְסַלְקָא וְנִחְתָּא, וְתְּרֵעֵין לֹא מִתְפַתְּחָן, מִתְגַּלְגָּלָן
בְּאָבְנִין בְּגֹן קוֹסְפִּיתָא. וּוי לוֹן מָאן יַתְבַּעַ לוֹן, דְּלֹא יִקּוּמוּן
בְּעַדְוָנָא דָא בְּגֹן דּוֹבָתִי דְּעֻנוּגִי דְּצִדִּיקִיא, וְאַתְּפָקָדָיוֹן
הַזְּבַתְּיָהוֹ. וְאַתְּמִסְרָזִין בְּיַדָּא דְּדוֹמָה, נִחְתָּי וְלֹא סַלְקִי.
עַלְיָהוּ בְּתִיב, (איוב ז) בְּלָה עָנָן וַיַּלְךְ בְּן יוֹרֵד שָׁאָל לֹא
יַעַלְהָ.**

לשון הקודש

בדין **בְּשַׁחַחְשָׁבָן** נמנה, **בְּשַׁנְטַמָּא** נכנים בשנים עשר. ט. שנים עשר מתרעררים בעשרים ושנים. י. **שְׁשָׁה** הגוף, והשמה משוטטה על פני האior כלולים בעשרה. יא. עשרה עומדים שפמאיר ועולה ויורדת, והשערים לא נפתחים, ומתגלגים באבני בתוך באחד. איז לאותם שינויים ושינוי בנהיריהם, הקלע. אוי להם מי יבקש אותם שלא יקומו בתענוג הזה? בתוך הטעומות לא יודעים ולא מסתכלים איך יקומו

**בְּהָהִיא שְׁעַתָּא אֲתֹעֵר שֶׁלְהֹבָא חַד מִסְטָר צְפֻוּן וּבְטַש
בְּאַרְבָּע סְטוּרִי עַלְמָא וְנִיחַת וּמְטִי בֵּין גְּדָפִי
דְּתִרְגְּנוּלָא וְאֲתֹעֵר הַהִיא שֶׁלְהֹבָא בֵּיה וְקָרְרִי, וְלִיתְמָא
דְּאֲתֹעֵר בֵּר אֲנוֹן זְבָאֵי קְשׁוֹט דְּקִיעִימִי וְאֲתֹעֵרְוִי בְּאוֹרִיִּתָּא.
וּבְדִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְלָא אֲפָנָן צְדִיקִיאָ דְּבָנו גְּנַתָּא
דְּעַדְנו צִוְּתִי לְקָלְיָהּוּן. כִּמֵּה דָּאַת אָמָר, (שיר השירים ח)
הַיּוֹשֵׁבָת בָּגְנִים חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְׁמִיעֲנִי:**

וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֱלֹהִים, מַה כִּתְבֵּית לְעַילָּא (בראשית יא)
וַיִּמְתַּחַדֵּן עַל פְּנֵי תְּרֵחָ אָבִיו וָנוּ. מַאי אִירְיָא
הָכָא, אַלְאָ עד הַהִוא יוֹמָא לֹא הָוָה בֵּר נְשׁ דְּמִית בְּחִיִּ
אָבּוּ בֵּר דָּא, וּכְדָא אַתְּרֵמִי אָבָרִם לְנוֹרָא אַתְּקַטְּיל הָרָן,
וּבְגִינֵּן דָּא נְפָכוּ מִתְּמָן (פָּאוּ קְטִיל לֹזָן לְהָרָן, אַלְאָ בֵּין דְּרָמוֹ אָבָרָהָם לְנוֹרָא
רְבָשָׂדָא, אַתְּגַלְיָה עַלְיהָ קְרִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשׂוֹבֵיתָה, וְהָוָה הָרָן אֲחוֹי קָאִי תְּמָן).

לשון הקודש של ענוגי הצדיקים ונפקד מקומם.
הוּא וּכְלָא אָוֹתָם הצדיקים שְׁבָתוֹךְ גַּן
הָעָרָן מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָם, בְּמוֹ שְׁנָאָמָר
עוֹלִים. עַלְיהָם כְּתוּב (איוב) בְּלָה עָנָן וַיָּלֹךְ
בֶּן יְוָד שָׁאֹל לֹא יַעֲלֵה.

וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים לְקֹלֵךְ הַשְׁמִיעֲנִי.
וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים לְאָבָרִם. מַה כְּתוּב
לְמַעְלָה? (בראשית יא) וַיִּמְתַּחַדֵּן עַל פְּנֵי
תְּרֵחָ אָבִיו וָנוּ. מַה אָוֹמֵר בָּאָן? אַלְאָ עד
אָוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הָיָה אָדָם שְׁפָת בְּחִי
אָבּוּ פָּרֶט לֹזָה, וּבְשָׁנוּרָק אָבָרָהָם לְאַש,
נְהַרְגֵּן חָרָן, וּמְשׁוּם זֹה יֵצְאֵוּ מֵשָׁם. וְמי חָרָן
אָתְהָרָן? אַלְאָ בֵּין שְׁהַשְּׁלִיכָו אֶת אָבָרָהָם לְאוֹר
וּמִתְּעוֹרִים בְּתֹרֶה. וְאוֹהֵד קָדוֹש בָּרוּךְ